

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4039/2019
20.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Ратко Иванов, адвокат из ..., против тужене Стручне школе "Свети Сава" из Бујановца, коју заступа пуномоћник Весна Стојановић, адвокат из ..., ради исплате трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3685/2017 од 04.12.2018. године, у седници већа од 20.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3685/2017 од 04.12.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Основног суда у Бујановцу П1 297/2016 од 05.06.2017. године и пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3685/2017 од 04.12.2018. године, па се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике између исплаћеног и припадајућег износа накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у међуградском саобраћају на релацији ...-... за период од 01.01.2013. до 31.08.2015. године исплати тражене месечне износе са каматом.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати 72.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 297/2016 од 05.06.2017. године, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике трошкова превоза за долазак и одлазак са посла на релацији ...-... исплати у периоду од 01.01.2013. до 31.08.2015. године појединачне месечне износе са каматом како је то наведено у изреци првостепене пресуде, а тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 71.386,00 динара са каматом од извршности до пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3685/2017 од 04.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом у овом случају одлучено је о захтеву тужиоца за исплату разлике трошкова превоза на релацији ...-... у периоду од 01.01.2013. до 31.08.2015. године. Наведена разлика се односи на износ од 20% од цене претплатне аутобуске карте на тој релацији, а колико је тужиоцу мање исплаћено рачунајући појединачну карту на наведеној релацији. Тужена је уз ревизију доставила одлуку овог суда Рев2 1839/2018 од 05.09.2018. године којом је у истој чињенично-правној ситуацији другачије одлучено што значи да у конкретном случају постоји потреба да се уједначава судска пракса, а самим тим и да се дозволи одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној. С тим у вези је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези члана 231. став 2. ЗПП на коју ревизија указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене на пословима професора ликовне културе, живи у Врању и на посао путује на релацији Врање-Бујановац. Он сматра да му тужена није исплаћивала накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висини која му припада према Закону о раду и Колективном уговору за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика у периоду од 01.01.2013. до 31.08.2015. године, те тужбеним захтевом тражи да се тужена обавезе на исплату наведене разлике. Износ који се потражује представља разлику између пуне цене аутобуске карте на наведеној релацији и износа

од 90% од те вредности за период од 01.01.2013. до 31.11.2013. године, а потом представља 80% од вредности цене аутобуске карте до краја наведеног периода. Износ који се потражује је висина коју је тужена школа остварила код превозника на наведеној релацији купујући месечне карте за своје запослене. У таквој ситуацији нижестепени судови налазе да је тужена школа тужиоцу неосновано ускратила исплату наведеног износа због чега је тужбени захтев и усвојен.

Овакав закључак нижестепених судова није прихватљив јер је заснован на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05... 75/2014) је прописано да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Чланом 25. став 1. ПКУ за запослене у основним и средњим школама и домовина ученика ("Службени гласник РС" бр. 12/2009... 1/2012) и чланом 26. Посебног КУ за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика ("Службени гласник РС" број 27/2015) прописано је да запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају која мора бити исплаћена до 5. у месецу за претходни месец уколико се накнада исплаћује у новцу.

Имајући у виду наведено произилази да право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада припада свим запосленим, што значи и оним запосленима који не користе јавни саобраћај већ од куће до радног места долазе сопственим аутомобилом или на други начин, али у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. У конкретном случају, тужена је тужиоцу у спорном периоду исплаћивала трошкове превоза умањене за 10% односно 20% у периодима који су наведени односно исплаћивала је накнаду трошкова превоза по привилегованим ценама које је она остварила код превозника у јавном саобраћају. Имајући у виду наведено односно да исплаћеним месечним износима тужилац могао да купи месечну претплатну карту за долазак и одлазак са рада на релацији Врање-Бујановац и обрнуто, то је тужена на тај начин извршила своју обавезу јер је управо исплатом месечних износа тужена тужиоцу исплаћивала стварне трошкове превоза ради доласка и одласка са посла, па је због тога потраживање разлике у конкретном случају неосновано. Свакако тужилац има право да бира начин на који ће долазити и одлазити са посла али он тим избором не може себе да стави у повољнији положај у односу на остале запослене који користе јавни превоз организован од стране тужене на начин како је наведено.

Имајући у виду наведено преиначене су нижестепене одлуке и тужбени захтев тужиоцу одбијен на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Тужена је у парници успела, а трошкове је тражила, па јој се признаје 6.000,00 динара за писање одговора на тужбу, 12.000,00 динара за писање жалбе, заступање на пет одржаних рочишта од стране адвоката по 7.500,00 динара и на једном одложеном 4.500,00 динара и трошкови писања ревизије по АТ од 12.000,00 динара, односно укупно 72.000,00 динара. Накнада судских такси се не признаје с обзиром да иста није

опредељена, а тужилац је обавезан да наведене трошкове накнади на основу члана 153. став 1. и члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић